

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie VIII./2020
Senát IV

Uznesenie:

spisová značka	IV. ÚS 335/2020
populárny názov	Trovy konania - dôkazné bremeno
sudca spravodajca	Miroslav Duriš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	15.07.2020
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 38 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 Charta základných práv Európskej únie čl. 47 Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach (uverejnený v zbierke vyhláškou ministra zahraničných vecí č. 120/1976 Zb.) čl. 2 ods. 3 písm. a Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach (uverejnený v zbierke vyhláškou ministra zahraničných vecí č. 120/1976 Zb.) čl. 2 ods. 3 písm. b Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach (uverejnený v zbierke vyhláškou ministra zahraničných vecí č. 120/1976 Zb.) čl. 2 ods. 3 písm. c Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 13 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Každý jednotlivý úkon právnej služby musí byť pri rozhodovaní o sume priznanej náhrady posudzovaný samostatne so zreteľom na to, či išlo o odôvodnený a účelne vynaložený výdavok, ktorý strane sporu vznikol v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Dôkazné bremeno v časti preukázania trov vzniknutých v príslušnom konaní leží na príslušnej strane v spore. Aj preto je vecou strany v spore, a nie všeobecného súdu o výške trov rozhodujúceho, aby vykonanie právneho úkonu a vynaloženie výdavkov naň riadnym spôsobom preukázal.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka bola stranou v konaní vedenom okresným súdom v procesnom postavení žalovanej 1, proti ktorej sa žalobca domáhal určenia vlastníckych hraníc k pozemku nachádzajúcom sa v katastrálnom území mesta Poprad. Okresný súd rozsudkom z 20. júla 2017 žalobu zamietol a sťažovateľke priznal voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a žalovanému 2 náhradu trov konania nepriznal. Krajský súd v Prešove rozsudkom z 11. decembra 2018 rozsudok okresného súdu z 20. júla 2017 potvrdil ako vecne

	<p>správny.</p> <p>Uznesením okresného súdu z 29. júla 2019 vydaným vyšším súdnym úradníkom okresný súd rozhodol o sume náhrady trov konania tak, že žalobcu zaviazal zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania v sume 1 316,07 €. O sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu z 29. júla 2019 rozhodol okresný súd napadnutým uznesením tak, že túto zamietol ako nedôvodnú.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Sťažovateľka odôvodňuje porušenie svojich práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie nepreskúmateľnosťou napadnutého uznesenia okresného súdu z dôvodu nevysporiadania sa okresného súdu s jej odvolacími námietkami. Namietala aj prísne formalistický prístup okresného súdu pri priznávaní sumy náhrady trov konania.</p> <p>Opierajúc sa o východiská prezentované v predchádzajúcich častiach odôvodnenia tohto uznesenia (body 24 a 25 tohto uznesenia), ústavný súd posudzoval aj ústavnú sťažnosť sťažovateľky, pričom sa oboznámil s obsahom odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu, ktoré bolo podkladom pre právny záver o vecnej správnosti uznesenia okresného súdu vydaného vyšším súdnym úradníkom, ktorým bolo rozhodnuté o konkrétnej výške náhrady trov konania v prospech sťažovateľky. Ústavný súd dotknuté odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, posudzoval v kontexte relevantnej právnej úpravy, ktorá bola v právnej veci sťažovateľky aplikovaná, vrátane zohľadnenia obsahu námietok, ktoré sťažovateľka v podanej sťažnosti formulovala.</p> <p>Podľa ustanovenia § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.</p> <p>V súlade s § 252 CSP každý platí výdavky, ktoré mu v konaní vzniknú.</p> <p>V súlade s § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.</p> <p>Z obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva, že sťažovateľka v uplatnenej sťažnosti namietala nepriznanie odmeny za poradu s advokátom, právny rozbor veci a nahliadnutia do spisu, ako aj nepriznanie náhrady za cestovné a stratený čas. V sťažnosti dôvodila, že po skončení konania nie je povinná predložiť výpočet trov konania a doklady nákladov. V súlade s relevantnou právnou úpravou má povinnosť len všeobecný súd tieto trovy vyčíslieť, pričom úkony právneho zastúpenia sú zo spisu zistiteľné (body 18 až 25 tohto uznesenia).</p> <p>Z obsahu napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd sa ním so sťažnostnými námietkami sťažovateľky zaoberal a dostatočným spôsobom na tieto aj reagoval, keď v konkrétnostiach uviedol.</p> <p>K námietke nepriznania odmeny za poradu advokáta (porada s advokátom 6. novembra 2009 v sume 53,49 € a režijný paušál) okresný súd predovšetkým zdôraznil, že ani sťažovateľka a ani jej právny zástupca v súlade so súdnou praxou nepredložili žiadny dôkaz hodnoverne preukazujúci uskutočnenie porady s klientom (bod 42 napadnutého uznesenia).</p> <p>K nepriznaniu odmeny za právny rozbor veci okresný súd uviedol, že aj v tomto prípade chýba záznam o vykonaní úkonu. K nepriznaniu odmeny za nahliadnutie do spisu bolo zdôraznené, že uvedený úkon posudzoval podľa konkrétnych okolností, či možno tento úkon považovať za úkon právnej služby alebo nie. Za predpokladu, že posúdil nazretie do spisu ako jeho štúdium, odmenu priznal.</p>

Odmenu nepriznal za nahliadnutie do spisu 1. augusta 2012, keďže priznal odmenu za nahliadnutie do spisu 23. januára 2013, pričom v uvedenom medziobdobí sa v konaní neudialo nič, na základe čoho by tento úkon právnej služby bolo potrebné vykonať opakovane. Okresný súd nepriznal odmenu ani za nahliadnutie do spisu 23. augusta 2012, keďže tento úkon zo spisu nevyplýval, a nepriznal ani odmenu za ďalšie nahliadnutia do spisov v presne špecifikovaných obdobiach z dôvodu, že ich jediným účelom bolo zaobstarávanie fotokópií strán spisu (bod 44 napadnutého uznesenia).

Nepriznanie náhrady za cestovné a stratu času okresný súd odôvodnil tým, že z vyúčtovania trov konania predložených okresnému súdu 21. apríla 2015 nijako nevyplývalo uplatnenie si nároku na náhradu za cestovné či nároku na náhradu za stratu času. Argumentoval ďalej tým, že nárok si advokát musí aj uplatniť, aby ho všeobecný súd mohol následne aj priznať. Podľa okresného súdu všetci právni zástupcovia sťažovateľky boli vyzvaní na vyčíslenie trov konania, pričom žiadny z nich si pre túto časť náhrady nárok neuplatnil. S poukazom na § 18 a nasl. zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov pritom okresný súd zdôraznil, že je povinnosťou advokáta pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou a predchádzať škode, ktorá by mohla klientovi vzniknúť (bod 45 napadnutého uznesenia).

Ústavný súd nespochybnuje, že za určitých okolností možno k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť aj v súvislosti s námietkami sťažovateľov smerujúcimi proti časti rozhodnutia všeobecného súdu o náhrade trov súdneho konania (jej sumy). Vo všeobecnosti však platí, že rozhodnutie o náhrade trov konania nedosahuje spravidla samo osebe intenzitu predstavujúcu možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napadaného rozhodnutia o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľky prezentovanú v ústavnej sťažnosti, podľa ktorej sa postup okresného súdu vyznačuje predovšetkým v kontexte rozhodovania o náhrade odmeny za konkrétne právne úkony prílišným formalizmom, ústavný súd zdôrazňuje, že každý jednotlivý úkon právnej služby musí byť pri rozhodovaní o sume priznanej náhrady posudzovaný samostatne so zreteľom na to, či išlo o odôvodnený a účelne vynaložený výdavok, ktorý strane sporu vznikol v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva (m. m. nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 207/2019). Ústavný súd v tomto smere odkazuje aj na znenie § 251 CSP, z ktorého uvedený názor ústavného súdu vyplýva.

Po oboznámení sa s relevantnými časťami napadnutého uznesenia okresného súdu ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie v podstatných častiach prílišným formalizmom či svojvôľu pri rozhodovaní o výške náhrady trov nevykazuje. Naopak, okresný súd v napadnutom uznesení svoje stanovisko k jednotlivým sťažnostným námietkam sťažovateľky primerane a zároveň logicky zdôvodnil. Ústavný súd argumentáciu tvoriacu súčasť napadnutého uznesenia nemôže považovať za nesúladnú s limitmi sťažovateľkou označených práv. Ústavný súd je tak toho názoru, že okresný súd rozhodol vo veci výšky náhrady trov v intenciách zákona spôsobom, ktorý nesignalizuje žiaden závažný procesný excés a ani zásah do označených práv sťažovateľky, ktorých porušenie namieta.

	<p>Dôkazné bremeno v časti preukázania trov vzniknutých v príslušnom konaní leží na príslušnej strane v spore. Aj preto je vecou strany v spore, a nie všeobecného súdu o výške trov rozhodujúceho, aby vykonanie právneho úkonu a vynaloženie výdavkov naň riadnym spôsobom preukázal. Uvedený postup je nevyhnutný na to, aby následne všeobecný súd mohol v súlade s príslušnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku rozhodnúť o tom, či takto uplatnené a preukázané výdavky sú zároveň odôvodnené a účelne vynaložené (§ 251 CSP). V opačnom prípade sa strana sporu vystavuje následkom aplikácie ustanovenia § 252 CSP, podľa ktorého každý platí výdavky, ktoré mu v konaní vzniknú.</p> <p><u>Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol:</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	Ústavný súd Slovenskej republiky: I. ÚS 207/2019
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	dokazovanie-dôkazné bremeno trovy konania-náklady konania

spisová značka	IV. ÚS 345/2020
populárny názov	Nezaujatosť sudcu
sudca spravodajca	Libor Duľa
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	15.07.2020
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	<p>Otázku príbuzenského vzťahu je potrebné vnímať v objektívnom a subjektívnom zmysle. Pokiaľ by išlo o súrodenecký alebo rodičovský vzťah, v takýchto prípadoch by bez hlbšieho skúmania bolo nevyhnutné dospieť k záveru, že sa mal nechať sudca z rozhodovania vylúčiť, pretože takýto vzťah má v prirodzenom kontexte výrazne emocionálny rozmer. Pri takomto stupni príbuzenstva sa nepredpokladá neutrálny postoj jedného príbuzného vo vzťahu k druhému príbuznému.</p> <p>To, že už samotná okolnosť príbuzenstva vedie k tomu, že sa sudca nejaví v očiach strany sporu ako nezaujatý, samo osebe neznamená porušenie práva na zákonného sudcu, pokiaľ pri takomto stupni príbuzenstva (syn bratranca) nie je preukázaná aj existencia iných, bližších sociálnych väzieb.</p> <p>Diskvalifikácia z pozície zákonného sudcu (determinovanej elektronickým pridelovaním vecí) nemôže byť negovaná príliš širokým výberom okolností, ktoré môžu (čo i len potenciálne) vyvolať pochybnosť o nestrannosti sudcu, pretože taký postup by (minimálne v regionálnom meradle) viedol k praktickému znemožneniu výkonu spravodlivosti.</p>
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka si v konaní vedenom pred okresným súdom uplatňuje nárok na náhradu škody na zdraví a ochranu osobnosti, a to z titulu bolestného finančnú čiastku v sume 21 888 € s príslušenstvom, z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia finančnú čiastku v sume 41 976 € s príslušenstvom a z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia finančnú čiastku v sume 50 000 €. Sťažovateľka argumentuje tým, že utrpela úraz a škodu na zdraví 14. marca 2017, keď spolu s ďalšími kamarátkami vošla na stavebný pozemok a na rozostavanú stavbu bez

	<p>zjavných prekážok, ktoré by im zabránili pri vstupe na predmetný pozemok. Stavebný pozemok, a to vrátane rozostavenej stavby, nebol nijako zabezpečený a chýbali tam akékoľvek zákazové alebo informačné tabule o hrozivom nebezpečenstve a zákaze vstupe. Po vstupe do rozostavaného domu a následnom výstupe na ôsme poschodie a nazretí do šachty stratila sťažovateľka rovnováhu a spadla do šachty, na dne ktorej ostala bezvládne ležať. Utrpela vážne polytraumatické zranenia, ktoré sú opísané v ústavnej sťažnosti.</p> <p>Keďže v priebehu sporu pred okresným súdom sťažovateľka zaznamenala, že žalovaný uskutočnil prevod nehnuteľností, vzbudilo to u nej dôvodnú obavu, že budúca exekúcia bude ohrozená. Preto podala návrh na zabezpečovacie opatrenie, ktorým sa domáhala zriadenia záložného práva k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalovaného. Sťažovateľka poukazuje na to, že si voči žalovanému uplatňuje nárok v sume spolu 113 864 € s príslušenstvom, pričom záložné právo žiadala zriadiť k dvom bytom vo vlastníctve žalovaného v celkovej hodnote 103 625 €, čo podľa jej názoru zodpovedá požiadavke proporcionality. Okresný súd zriadil uznesením z 3. augusta 2018 záložné právo k predmetným bytom.</p> <p>Na základe odvolania podaného žalovaným bolo napadnutým uznesením krajského súdu uznesenie okresného súdu zmenené a návrh na zriadenie záložného práva ako zabezpečovacieho prostriedku bol zamietnutý. V sťažnostnej argumentácii sťažovateľka namieta porušenie práva na zákonného sudcu a nepresvedčivosť uznesenia krajského súdu. Pokiaľ ide o námietku porušenia práva na zákonného sudcu, sťažovateľka namieta, že „... o odvolaní voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie rozhodol odvolací súd – krajský súd v senáte zloženom aj z predsedu senátu, ktorý je v príbuzenskom pomere s právnym zástupcom žalovaného“.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Výzvou z 27. mája 2020 ústavný súd požiadal sudcu krajského súdu JUDr. Jána Slebodníka, aby sa vyjadril, (i) či je v príbuzenskom pomere s advokátom JUDr. Milanom Slebodníkom, a ak áno, tak v akom, a (ii) či bola v rozhodovacej praxi JUDr. Jána Slebodníka podaná námietka zaujatosti z dôvodu príbuzenstva s JUDr. Milanom Slebodníkom, a ak áno, tak ako bolo o takejto námietke zaujatosti rozhodnuté.</p> <p>Na predmetnú výzvu bolo ústavnému súdu 2. júna 2020 doručené vyjadrenie, z ktorého vyplýva, že JUDr. Milan Slebodník je synom bratranca JUDr. Jána Slebodníka. Sudca neudržiava s advokátom pracovné a ani iné kontakty a vzhľadom na vek advokáta (je približne 20 – 23 rokov mladší ako sudca) nie sú mu známe jeho rodinné pomery. K vyjadreniu doložil JUDr. Ján Slebodník aj kópiu uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 28. januára 2020 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) a poukázal na body 14 až 18 odôvodnenia predmetného uznesenia.</p> <p>Ako vyplýva z uznesenia najvyššieho súdu, jedna zo strán sporu bola v dovolacom konaní, ako aj v konaní, ktoré predchádzalo dovolaciemu konaniu, zastúpená JUDr. Milanom Slebodníkom, pričom v konaní na krajskom súde bol členom senátu, ktorý vo veci rozhodoval, JUDr. Ján Slebodník. Z bodu 3.1 uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že dovolateľ namietal, že v konaní došlo aj k vade podľa § 420 písm. e) CSP, a poukázal na to, že členom senátu odvolacieho súdu bol aj sudca JUDr. Ján Slebodník a právnym zástupcom žalovaného v 1. rade JUDr. Milan Slebodník. Dovolateľ zistil z verejných zdrojov, že sudca JUDr. Ján Slebodník bol na vlastnú žiadosť preložený z Krajského súdu v Prešove na krajský súd z rodinných dôvodov, a teda podľa dovolateľa možno dôvodne predpokladať, že sudca JUDr. Ján Slebodník má v Košiciach rodinu, čo s prihliadnutím na okolnosť, že priezvisko Slebodník nie je bežné a advokát JUDr. Milan Slebodník a sudca JUDr. Ján Slebodník majú obaja pracovisko na Štúrovej ulici v Košiciach, otvára možnú pochybnosť o zaujatosti sudcu JUDr. Jána Slebodníka k právnemu zástupcovi žalovaného v 1. rade, a preto by mal byť podľa dovolateľa sudca JUDr. Ján Slebodník z rozhodovania veci vylúčený. Ako je zrejmé z bodu 18 uznesenia najvyššieho súdu, najvyšší súd nezistil okolnosť preukazujúcu zaujatosť sudcu JUDr. Jána Slebodníka, keďže nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by preukazovali vzťah,</p>

či už rodičovský, súrodenecký, blízky rodinný alebo osobný medzi JUDr. Jánom Slebodníkom a JUDr. Milanom Slebodníkom

Pre úplnosť je potrebné dodať, že najvyšší súd nezaujal stanovisko, či považuje za blízky príbuzenský vzťah to, ak je niekto synom niečieho bratranca a nie je ani zrejmé, či táto okolnosť bola najvyššiemu súdu známa. Z uznesenia najvyššieho súdu je však zrejmé, že za relevantný by považoval súrodenecký, rodičovský, blízky rodinný alebo osobný vzťah.

Otázku príbuzenského vzťahu je potrebné vnímať v objektívnom a subjektívnom zmysle. Pokiaľ by išlo o súrodenecký alebo rodičovský vzťah, v takýchto prípadoch by bez hlbšieho skúmania bolo nevyhnutné dospieť k záveru, že sa mal nechať sudca z rozhodovania vylúčiť, pretože takýto vzťah má v prirodzenom kontexte výrazne emocionálny rozmer. Pri takomto stupni príbuzenstva sa nepredpokladá neutrálny postoj jedného príbuzného vo vzťahu k druhému príbuznému. Najčastejšie sa medzi takýmito osobami bude vyskytovať sympatia, poprípade však aj antipatia, čo v oboch prípadoch prináša ako dôsledok narušenie nestrannosti sudcu. V prípade príbuzenstva, aké uviedol JUDr. Ján Slebodník, sú väzby medzi príbuznými oveľa menej intenzívne, a preto je potrebné zohľadniť aj subjektívny rozmer takéhoto príbuzenstva, a to aká je skutočná sociálna väzba medzi týmito osobami.

Ako je zrejmé zo sťažnostnej argumentácie sťažovateľky, o okolnosti, že JUDr. Ján Slebodník a JUDr. Milan Slebodník sú príbuznými, pôvodne nevedela. Záujem u nej vyvolala totožnosť mien právneho zástupcu žalovaného a predsedu senátu odvolacieho súdu. To okrem iného svedčí aj o tom, že JUDr. Ján Slebodník a JUDr. Milan Slebodník neudržiavajú v sociálnom prostredí, v ktorom sa pohybujú, také intenzívne vzťahy, že by sa o tejto okolnosti všeobecne vedelo. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti ani neuvádza tvrdenia, z ktorých by vyplývalo, že sudca a právny zástupca protistrany udržiavajú vzťahy, ktoré by mohli svedčiť o bližších sociálnych interakciách týchto osôb. To, že už samotná okolnosť príbuzenstva vedie k tomu, že sa sudca nejaví v očiach strany sporu ako nezaujatý, samo osebe neznamená porušenie práva na zákonného sudcu, pokiaľ pri takomto stupni príbuzenstva (syn bratranca) nie je preukázaná aj existencia bližších sociálnych väzieb, ktoré sťažovateľka ani netvrdila.

Ústavný súd však považoval za potrebné preveriť túto okolnosť a vzhľadom na to, že JUDr. Ján Slebodník je dlhoročným sudcom, tak od neho žiadal aj to, aby preukázal, či už v jeho rozhodovacej činnosti nejaká zo strán súdneho konania dôvodila príbuzenstvom sudcu s advokátom JUDr. Milanom Slebodníkom, a ak áno, tak s akým výsledkom. Pokiaľ by totiž udržiaval JUDr. Ján Slebodník preukázateľne intenzívnejšie vzťahy s JUDr. Milanom Slebodníkom, premietli by sa s najväčšou pravdepodobnosťou aj do rozhodnutí súdov (teda najvyššieho súdu), ktoré by o otázke zaujatosti vo vzťahu k príbuzenskému pomeru s JUDr. Milanom Slebodníkom rozhodovali. Táto úvaha sa opiera aj o predpoklad, že ide o výrazne dlhšie časové obdobie, než je časový interval medzi tým, ako sa sťažovateľka oboznámila s uznesením krajského súdu, a dňom podania ústavnej sťažnosti. Výsledok však nepreukázal existenciu bližších sociálnych väzieb medzi sudcom a advokátom protistrany, pričom samozrejme nemožno opomenúť prezumpciu plnenia funkčných povinností dotknutým sudcom, ktorý by bol povinný v prípade reálnej potreby okolností podmieňujúcej jeho vylúčenie z konania a rozhodovania oznámiť. Zároveň platí, že diskvalifikácia z pozície zákonného sudcu (determinovanej elektronickým pridelovaním vecí) nemôže byť negovaná príliš širokým výberom okolností, ktoré môžu (čo i len potenciálne) vyvolať pochybnosť o nestrannosti sudcu, pretože taký postup by (minimálne v regionálnom meradle) viedol k praktickému znemožneniu výkonu spravodlivosti.

Ústavný súd dospel k záveru, že príbuzenský vzťah, aký je medzi sudcom JUDr. Jánom Slebodníkom a JUDr. Milanom Slebodníkom, nie je takým

	<p>vzťahom, na ktorý by bolo možné bez ďalšieho, teda bez preukázania iných väzieb medzi týmito osobami, z objektívneho hľadiska vzhliadnuť ako na vzťah, ktorý by otváral pochybnosť o absencii nezaujatosti sudcu.</p> <p><u>Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol:</u></p> <p>Ústavnú sťažnosť odmieta ako zjavne neopodstatnenú.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESRP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	<p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na zákonného sudcu</p> <p>rozhodnutie-odôvodnenie</p> <p>opatrenie-zabezpečovacie</p> <p>sudca-zákonný</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.